

nuværende Ordning af 1 $\frac{1}{4}$ Million gør det saare ønskeligt, at vi snarest muligt kommer over til den nye Ordning — jeg forudsætter altsaa, at Ministerens Forslag bliver vedtaget —, frygter jeg dog for, at den her satte Frist bliver for kort til en Ordning af Operaens fremtidige Forhold. Men herom og om andre Forhold vedrørende Lovforslaget kan der jo forhandles i det Udvalg, som jeg senere skal tillade mig at foreslaa. Den Tanke, som Ordføreren for det konservative Folkeparti sidst var inde paa, og som ikke er nogen ny, men en gammel Tanke, at vi kan rejse Penge til Ordning af Teatrets Forhold ved Præmieobligationer, er maaske Overvejelse værd i Forbindelse med Opførelse af et nyt Operahus, men det maa naturligvis blive de Folks Sag, der ønsker at tage denne Opgave op.

Idet jeg altsaa anbefaler det foreliggende Lovforslag til en hurtig, men selvfølgelig meget grundig og vel overvejet Behandling, ønsker jeg, inden jeg slutter, at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende de forskellige Angreb, der stadig rettes mod den nuværende Ledelse af det kongelige Teater. Det forekommer mig, at disse Angreb er meget uberettigede, saavel overfor Ledelsen som overfor de udøvende Kunstnere. Jeg ser af Beretningen for sidste Aar, at der er opført 9 Stykker „for første Gang“, som det hedder, og for Skuespils Vedkommende er der opført Stykker af følgende danske Forfattere: Oehlenschläger, Jakob Knudsen, Sven Lange, Edvard Brandes, Holberg, Einar Christiansen, William Norrie, Nathansen, Heiberg, Esmann, Molbech og Holger Drachman. Naar man kritiserer den nuværende Ledelse af det kongelige Teater, bør man ogsaa tage Hensyn til, naar man vil være retfærdig, at Spilletiden er indskrænket til de tre Timer. Saaledes som Indenrigsministerens Anordning foreligger, er man ikke i Stand til at kunne spille mere end tre Timer, og som alle ved, kan de store klassiske Stykker ikke spilles indenfor den Tid. Og man maa ogsaa, hvis man skal være retfærdig, tage Hensyn til, at de tre Kunstarters Virksomhed paa en og samme Scene gør det meget vanskeligt for Ledelsen at gennemføre de Opgaver, som man med en vis Berettigelse kan kræve gennemført af den. Jeg er ganske vist overbevist om, at enten man har den ene eller den anden Mand som Leder af det kongelige Teater, vil der altid finde Angreb Sted — at være Direktør for det kongelige Teater er omtrent det samme

som at være Direktør for de danske Statsbaner —, men indtil vi faar en anden og mere forsvarlig Ordning for det kongelige Teaters Vedkommende, tror jeg, man maa sige, at det er uretfærdigt at skyde paa Pianisten, naar det er Fortepianoet, der er noget galt med. Og saaledes er Forholdet for det kongelige Teaters Vedkommende.

Helge Kjeldskov: Det foreliggende Lovforslag om det kongelige Teaters Forhold er ikke meget omfattende, idet det kun indeholder 4 smaa Paragraffer. Men det er saa meget mere betydningsfuldt i Realiteten, idet det medfører afgørende følger baade for Teatrets Virksomhed og for det Personale, der er knyttet til det. I §§ 1 og 2 foreslaaes det kort og godt at afvikle Statsdriften af Opera og Ballet og at afskedige Operaens og Balletens Personale til 1. Juli 1921. I § 3 bemyndiges Undervisningsministeriet til at lade det kongelige Teaters Scene og Tilskuerplads ombygge til Brug for Skuespillet, hvortil der kan anvendes et Beløb af 1 800 000 Kr. Endelig bestemmes det i § 4, at der fremtidig ydes et Statstilskud til den private Drift af Opera og Ballet, og dette Statstilskud fastsættes paa Finansloven.

Jeg vil straks sige, at rent umiddelbart tiltaler dette Lovforslag mig ikke, og jeg kan tilføje, at mit Parti er ganske enig med mig i dette Synspunkt. Jeg skal imidlertid ikke ved denne Lejlighed komme ind paa en udførlig Fortsættelse af den Forhandling om Teatersagen, der førtes her for et Par Maaneder siden, saa meget mindre, som der jo blev ført en meget omfattende Forhandling i det andet høje Ting i Foraaret og i Sommer, en Forhandling, der fyldte utalte Spalter i Rigsdagstidenden. Jeg tror, at vi paa dette Omraade er naaet dertil, at det, som det danske Folk nu forlanger af Rigsdagen i dette Spørgsmaal, er Handling og ikke flere Ord. Derfor finder jeg det ogsaa naturligt, at en mere indgaaende Forhandling af Sagen finder Sted i det Udvalg, som vil blive nedsat. Kun skal jeg bemærke, at Operaens og Balletens Udskillelse af Teatrets Virkeomraade paa mig virker som en Faliterklæring fra Statens Side, som et Kulturtilbagekridt, som jeg ikke kan tænke mig, Rigsdagen vil gaa med til, og som jeg ogsaa tror vil vække Modsigelse i vide Dele af Befolkningen. Historien viser, at enhver civiliseret Stat betragter det som en selvfølgelig Opgave at støtte Kunst og Videnskab, og denne